

σευχή εύλαθητική, άκούστηκε!

Ανατριχιασμένος ο λόρδος, τινάχτηκε όρθος και έτρεξε προς τήν κεϊ. Στόν ήχο τών θιαστικών θημάτων του, μιά φωνίτσα τρώου κι' έκπληξως άκούστηκε, κιά μιά λυγερή, λευκή γυναικεία σιλουέττα φάνηκε νά φεύγει άνάμεσα στίς πέτρες. Ο λόρδος τήν πρόφτασε και τήν άρπάξε στά δυνάτα του χέρια. Ήταν μιά νέα!...

Γ.

Μισολιπόθυμη τώρα στα χέρια μπράτσα του λόρδου, κωπέλλα, γλωμή, χλωμότερη άκόμη άπ' τό φως τού φαρισιού, τό όποιο άναψε εκείνος έντωμεταξύ, σήκωσε ένα ζευγάρι γλυκών, μιά τρομαγμένων ματιών, και τήν κάρφωσε στό πρόσωπό του.

—Μυλόρδε!... Έσεϊς έδώ!... τραύλισε ή κοπέλλα έκθαμβή.
—Αννα!... Έσύ έδώ!... ξεφώνισε έκθαμβος επίσης κι' ο λόρδος.

Ήταν ή "Αννα Όμπσον, ή παιδική του φίλη, ή μονή ύπαρξις στόν κόσμο, τήν όποία θυμόταν πότε-πότε στην έρημη ζωή του, ο άτυχού λόρδος. Κόρη εύπόρου έμποροπλοίαρχου, κατοικούσε πλάϊ στό πατρικό μέγαρο τού λόρδου και έπαιζε μαζί του όταν ήταν μικρή. Μά τό θαλασσοπλάγι επάγγελμά του κι' ή άνωτάτη κοινωνική του θέση, γρήγορα τούς χώρισαν, κι' έιχε χρόνια ν' άκούση γιά τήν άγαπημένη του παιδική φίλη ο νεαρός λόρδος.

—Θεέ μου, τί ζητάς τέτοια ώσα και σέ τέτοια μέρη, "Αννα; μουρούρισε ο "Αρθούρος, πασαξενευμένος.

—Λυπηρό, Ιερό καθήκον, όδηγεί τά θήσάτά μου έδώ, κάθε θράδου, μυλόρδε!... μουρούρισε ή κοπέλλα μέ λυγμούς Πέρισι, μιά τέτοια νύχτα, άγωνιόσασαε δώ πάνω, ή υπέρτα μου κι' έγώ, παρακολουθώντας τό άπελιτισμένο πάμπαι του κροσσιού μας μέ τόν ένάστιο κορό... Έφτασαν τά μεσούντα, κι' όμως ο δυστυχισμένος πατέρας μου πού ήταν καπετάνιος του, δέν μπόρεσε νά τό έμακρόνη άπ' τά έπικίνδυνα αυτά νερά... Καί... τό πρωί...είδαμε τήν καταστροφή, τήν όποια μανέψασαε άπ' τή νύχτα, όταν άκούσαμε ξαφνικά έναν καταθρόνιο θόρυβο καραθιού, πού τό τασκίζουν τά λυσσοσιμένα κύματα στίς άφύπνιστες αυτές άκτές... Ναι... "Αντικράσαμε τή χαρραγή τά πτώματα τού άτυχου πατέρα μου και τών ναυτών του, οίκτρα συντοίμια στούς θράγους... Κι' όταν γύρισαν στό "Εδιμβούργο, έθαψα, μαζί μέ τό πτώμα τού πατέρα μου και τό πτώμα τής άτυγής μου μητερούλας, ή όποια δέν άνθεξε στην τήση συμφορά!...

Πνίγνυκε άπ' τούς λυγμούς ή άουση νέα κι' άσυναίσθητα ζάρωσε μέ έμπιστοσύνη στην άγκαλιά τού παιδικού της σίλου, σάν νά ζητούσε προστασία. Βουδός και συγκινημένος θαθεία έκείνος, περιωριζόταν νά τήν κυττάει κι' ή νέα, ξαναξέρισκοντας πάλι τήν ψυχραιμία της κι' άπασιδώντας στην άφιχη έρότιση τού, πρόσθεσε άλλα:

—Απ' τήν τρανική έκείνη νύχτα, έκανα τάξιμο Ιερό... Έργουαί έδώ κάθε θράδου, όταν ο καιρός είνε θυελλώδης, και μέ ένα φανάρι κόκκινο και δυνάτο—τό όποιο κουλώ διασκόζε δαθια στούς θράγους—δείχνου στούς θαλασσοδαρμένους ναυτικούς πού άκριθώς τούς παραμονεύει ο άνάσας!...

—Όστε... Έσεϊς είσαστε έδώ, ολιούναση στην άδρια νυχτιά, γθεές θράδου; τραύλισε γλωμώς τώρα ή λώρδος. Όστε στό στιγμή πώσ σας όσειλω ένα κι' οί έκκατόν πενήντα ναύτες μου τή ζωή τους κι' ή άλλες τόσες οίκογένειές τους τήν ευτυχία και τή χαρά!...

—Ναι!... μουρούρισε ή νέα. Μόνο πού σωθήκατε σάν από θαύμα, γιατί έσθυσσε από ναυρίε τό φανάρι μου κι' αναγκάστηκε ν' άνδύνω τόν πέπλο μου, ο όποιος κάπνε σιγνιμιά... Σταθό... κατε όστόσο τυγερός, πού προλάθατε νά δήτε τήν άσφαρη έκείνη φλόγα του!...

Σήμερα, έκεί στόν «Πόνογο τών Παρθένων» ύψώνεται μεγαλοπρεπής ένας δυνάτος φάρος, σωτήριος γιά τούς τυραννισμένους άπ' τήν τρικυμία ναυτικούς. Και σέ μιά μαρμαρίνη πλάκα, επάνω σ' αυτόν τόν φάρο, διαβάζει σήμερα κανένας τήν έξής έπιγραφή:

«Έδώ αναπαύεται ένας δυστυχισμένος ναυαγός, ο πλοίαρχος Όμπσον, πλάγι στή σείγιό του, ή όποια δέν άνθεξε στό χαμό του. Είθε ο έπί τού τάφου αυτού φάρος νά φιλιά πάντα τούς θαλασσοπόρους. Τή είνοντα μέ τήν καρδιά τους αυτό οί έθριμαί τού φάρος λόρδος Άρθούρος Μακδόναλντ κι' ή σείγιός του λαίδη Άννα, τό γένος Όμπσον».

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΤΕ Ο ΓΑΜΟΣ ΕΠΙΤΥΧΑΙ

Ο κάλλιστος βασιλεύς τής Άραγωνός "Αλφόνσος ο Σοφός, νευριασμένος μιά μέρα άπ' τά άτελείωτα παράπονα μιάς γκρινιάριας δουκίσσης έναντίον τού δευθύμου συζύγου της, τής ελεπε ξεσπώντας:

—Κυρία μου, μέ χαρακτήρες σάν τούς δικούς σας, τότε μόνάχα είνε ταιριαστός ο γάμος, όταν ο σύζυγος είνε τυφλός, κι' ή σύζυγος κοφάλαη!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

(ΜΕΤΑΦΡ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ)

I

Τρελλαινόνταν ο ένας γιά τόν άλλον,
"Αλλά κανείς δέν τάπε τού άλλου νοΐ.
Μ' έχτρα καθίνας κύτταϊ: τό έλιον,
Κ' έχανε γιά τόν άλλονε τό νοΐ.

Χωρίστηκαν στό τέλος και οί δύο,
Κ' έβλέπονταν στόν ύπνο τους μόνάχα...
—Ήταν καιρό κ' οί δύο άποθνεύονο!
"Αλλά τό ήξερε κανείς τους τάχι;

II

"Όταν σέ θάλουσε θαθεία στό μνήμα
Στό μαύρο μνήμα, άγάπη μου γλυκερά,
Κι' έγώ μαζί σου νά κατένω θέλω
Στίς τάφο νά σού κάνω συντροφιά.

Νά σέ φιλώ, νά σέ σφικταγκαλιάζω,
Κρύου μου άγάπη, άκήμητη, γλωμή!
Νά ξεφώνω, νά δέρνωμαι, νά κλαίω...
"Ως νά γενώ κ' έγώ κρύο κορμί.

Κι' όταν έυπνούν οί πεθαμένοι όλοι
Μεσάνυχτα και πιάνον τό γαρύ,
Νά μένομε οί δύο μας μέσ' στό λάκκο.
"Ο ένας εις τού άλλου τό πλιυρό.

Κι' όταν έρθή ζευτέρα παρουσία,
Κι' οί άλλοι πόν νά δούνε τό θεό,
"Εμείς νά κάνουμε πώσ δέν όκοιμε,
Και νά καθόμαστε άγκαλιά οί δύο.

III

Μιά θασιλοπούλα είδα σ' ένα δειρό μου,
Μ' όπι δακρυσιμένη, μέ μορφή γλωμή,
Κάτω από 'να ζέτρο ήταν στό πλιυρό μου,
Και τήν έκρατούσα σ' άγκαλιά θερμή.

Τού πατέρα σου, είπα, δέν ζητεί τό θρόνο,
Όστε τό χρυσό σου στήμα δέν ζητώ,
Όστε διακοντέιο σήπτρο... Σίνα μόνο,
Σίνα θέλω, όπως τώρα σέ κρατώ.

"Αγ! αυτό δέν είνε, μούπε, γιά νά γένη!
Είμαι πεθαμένη... πρέπει νά στό πεί,
Μόνον όταν νύτα τό φεγγάρι θναινει,
"Ερχομαι κοντά σου, γιατί σ' άγαπά!

IV

Δέν ξέρω πού νά είνε ή αίτία,
Κι' είνε τό στήθος μου τόσο θαρό,
Μιά παλαιά, ήρχαία ιστορία
"Από τό νοΐ μου νάβγη δέν μπορεί.

Κρύα θαθεία, και σκοτεινοί οί κάμποι,
Και τό ποτάμι ήσουο περνά,
Και τού θουνοΐ υπλά ή ράχη λάμπει
"Απ' τά φιλιά τού ήλιου τά στερνά.

Στήν κορυφή άπάνω καθισμένη,
Λάμπει πεντάμορφη μιά κοπελλά,
"Αστράφει όλη χρυσοτολισμένη,
Χιενίζει τά χρισά της τά μαλλιά.

"Ολόχρυσο κρατεί στά χέρια χτένι,
Τραγουδι πού τ' άκούσ και σέ τρελλαινει,
Κ' ένα τραγουδι άγάλια τραγουδεί...
Και λημονιάς και μανά και παιδι.

"Ο ναύτης μέ τή θάρκα του περνάει,
Τ' άκούει, μαγεύεται, χάνει τό νοΐ,
Τούς θράγους πούνε έμπρός του δέν κυττάει,
Και στην κορυφή κυττάει τού θουνοΐ.

Ψηλά κυττάει... τόν τραβά τό κύμα,
Και τάφο τού άνοίγει παρακει,
Και φαίει ή πεντάμορφη—τί κριμα!
Και ή φωνή ης ή μαγευτική.